

Ik ben Vos en ik heb honger.
Ik hou van kippen en van eieren.

Het meest van eieren eigenlijk, want die fladderen en kakelen niet. En ze lopen ook niet weg. Maar waar ik eerder woonde, zijn alle kippen op en daardoor waren er ook geen eieren meer.

Ik heb daar dus
iets van geleerd:

Vreet niet alle kippen op
als je straks nog eieren wil eten.

Zie je, ik ben slim. Ik leer.

Ik heb ondertussen ook geleerd dat ik op zoek moet naar mensen.
Want waar mensen wonen, is altijd wel wat te eten te vinden.
En ik heb ook geleerd om aan niemand te vertellen waar ik mijn eten vind.

Vroeger, toen ik nog klein was,
moest ik mijn eten delen met mijn broertjes en zusjes.

Ik weet niet of jij een broertje hebt? Misschien een zusje? Of kom je uit een nest met van alles door elkaar? En hoe dat dan gaat tijdens het eten? Kruipen ze ook over je om de eerste te zijn? Gaan ze ook met hun billen op je gezicht liggen? Duwen ze hun poten in je ogen?

Die van mij deden dat wel! Elke keer opnieuw.
Dat wil ik niet meer. Daarom reis ik alleen
en vertel ik niemand waar ik mijn eten vind!

Dus als je in mijn buurt wil blijven, wil ik dat je belooft dat je aan niemand verklapt waar ze dit huis kunnen vinden. Ik woon hier nu al een tijdje en nooit eerder had ik het zo naar mijn zin.

Eet me niet op, Uil!

Diep in het bos, op de tak van een grote boom, zat een uil. 'OEHOE OEHOE OEHOE ...!' kreunde de uil. 'Mijn buik doet pijn van de honger. Kon ik maar een lekker diertje vangen. Een petieterige muis of een magere mus, het maakt me niet uit. Zelfs een taaie haas of een miezerige mol zou mij smaken!'

Vlak bij de boom van de uil woonde een mol in een knus hol. Die mol was daar altijd erg gelukkig geweest, maar nu wilde hij er weg. Hij had immers gehoord wat de uil had gezegd. De mol mocht dan wel bijna blind zijn, doof was hij zeker niet. En hij was ook niet van plan om het volgende hapje van de uil te worden. Oh nee!

De mol rende door de gangen van zijn hol. Zo snel en zo ver als hij maar kon, weg van de boom en weg van die moordzuchtige uil. Maar de uil was natuurlijk niet dom. En ze was bovendien ook nog eens gezegend met een heel scherp zicht. Vanaf haar tak in de boom zag ze de vele hopen die de mol maakte. Zo wist ze precies waar hij zat. En het duurde niet lang voor ze hem te pakken had.

De dag waarop de tijger voor aap stond

Er was eens een land waar de tijger koning was. Tenminste, zo gedroeg hij zich in ieder geval. Tot hij op een dag vast kwam te zitten in een net en een aapje zijn leven redde. Bijna had de tijger het aapje daarna opgegeten. Gewoon, omdat hij het kon. Want de tijger was sterk en groot en het aapje was klein en ... nou ja, een aapje. Meer reden had de tijger niet nodig.

Maar het aapje was niet van plan om zich op te laten vreten. Het aapje was even sluw als de tijger groot was. En dat was zijn geluk.